

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14932/2024
25.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ, сви из ..., које заступа пуномоћник Ђура Благојевић, адвокат из ..., против туженог Здравственог центра Врање, кога заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5075/23 од 06.03.2024. године, у седници одржаној 25.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5075/23 од 06.03.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5075/23 од 06.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању П 16/23 од 04.10.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезе тужени да им на име накнаде нематеријалне штете по основу претрпљених душевних болова због смрти супруга и оца исплати, и то: тужилци АА износ од 1.600.000,00 динара, а тужиоцима ББ и ВВ, износе од по 1.900.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до исплате. Ставом другим изреке, обавезани су тужиоци да туженом солидарно на име трошкова парничног поступка исплате износ од 59.250,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке о трошковима па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 5075/23 од 06.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и првостепена пресуда је потврђена у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је преиначена у ставу другом изреке, тако што су обавезани тужиоци да туженом на име трошкова парничног поступка солидарно исплате износ од 167.050,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезани су тужиоци да туженом солидарно накнаде трошкове

другостепеног поступка у износу од 67.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до коначне исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23). Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, те начин пресуђења и разлоге нижестепених судова, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, нити правних питања у интересу равноправности грађана. Питање примене рока застарелости из члана 377 Закона о облигационим односима довољно је расправљено у судској пракси, па нема потребе ни за уједначавањем судске праксе нити за новим тумачењем права. Наиме, у одлукама ревизијског суда јасно је изражен став да захтев за накнаду штете према сваком одговорном лицу, а не само штетнику, застарева када истекне време одређено за застарелост кривичног гоњења само ако је правноснажном пресудом утврђено постојање кривичног дела и окривљени оглашен кривим за кривично дело, и ако је за кривично гоњење предвиђен дужи рок застарелости од рокова прописаних чланом 376. ЗОО. Исти рок застарелости кривичног гоњења примењује се и ако је кривични поступак обустављен, односно ако се није могао покренути зато што је окривљени умро или је душевно оболео, односно ако постоје друге околности које искључују кривично гоњење и одговорност окривљеног, као што су амнестија и помиловање. У свим осталим случајевима, примењује се општи рок застарелости потраживања накнаде штете из члана 376. ЗОО, који су нижестепени судови у конкретном случају и применили у складу са напред изнетим схватањем. Осим тога, битне повреде одредаба парничног поступка не представљају дозвољени ревизијски разлог.

Имајући у виду изнето, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Тужиоци су обични супарничари, па је за оцену дозвољености ревизије меродавна вредност предмета спора побијаног дела у односу на сваког тужиоца понаособ.

Тужбу са захтевом за накнаду нематеријалне штете тужиоци су поднели 12.04.2019. године. Поднеском од 24.03.2023. године, преиначили су тужбу, тако што су тужиоци ББ и ВВ, на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне

болове због смрти оца, од тужене потраживали износ од по 1.900.000,00 динара, а тужиља АА, по истом основу износ од 1.600.000,00 динара.

Имајући у виду да вредност предмета спора сваког тужиоца понаособ у побијаном делу не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић